

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 marca 2013 roku wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej G. P. kwoty 3330,91 zł wraz z odsetkami umownymi od dnia 19 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty, wnosząc jednocześnie o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych oraz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż pozwana zawarła z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o kartę kredytową. Strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, nie regulując na rzecz banku płatności w sposób przewidziany w umowie, w związku z czym bank wypowiedział umowę pozwanej (pozew, k. 3v-4v).

Postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Żyrardowie (postanowienie, k. 5).

W odpowiedzi na pozew z dnia 17 września 2013 roku (data stempla pocztowego) pozwana wniosła o: oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych, dopuszczenie dowodu z umowy o korzystanie z karty kredytowej, dopuszczenie dowodu ze szczegółowego wyliczenia dochodzonego roszczenia oraz uznanie niewłaściwości sądu do rozpoznania niniejszej sprawy i przekazanie sądowi właściwemu. W uzasadnieniu pozwana podała, iż złożyła wniosek o wydanie karty kredytowej, jednakże niezgodne z prawdą jest twierdzenie powoda, iż pozwana zawarła umowę o korzystanie z karty kredytowej oraz powoływanie się na wniosek o korzystanie z karty kredytowej. Ponadto pozwana wskazała, iż korzystała z karty kredytowej i dokonywała wpłat zgodnie z żądaniem powoda, jednakże w wyniku twierdzeń powoda o zaległości na karcie kredytowej pozwana przestała z niej korzystać oraz spłaciła zaległość (odpowiedź na pozew, k. 41-42).

Postanowieniem z dnia 23 października 2013 roku Sąd Rejonowy w Żyrardowie stwierdził swoją właściwość miejscową i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi – Południe w W., jako właściwemu do jej rozpoznania (postanowienie, k. 212).

Na rozprawie w dniu 09 stycznia 2015 roku pełnomocnik powoda, prawidłowo zawiadomiony, nie stawił się. Pozwana stawiła się na rozprawie i podtrzymała stanowisko zajęte w odpowiedzi na pozew (k. 233).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 31 marca 1999 roku pozwana G. P. podpisała wniosek o wydanie karty kredytowej C.

(**dowód:** wniosek k. 18-19, k. 25).

W dniu 25 kwietnia 2013 roku powód Handlowy w (...) S.A. z siedzibą w W. wystawił wyciąg z ksiąg bankowych nr (...), w którym wskazał, że zobowiązanie pozwanej wynika z tytułu kredytu związanego z korzystaniem z karty kredytowej C..

(**dowód:** wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) k. 26).

W okresie od dnia 21 kwietnia 1999 roku do dnia 24 czerwca 2012 roku pozwana dokonywała regularnych transakcji przy użyciu karty kredytowej, powodując powstanie zadłużenia. W tym samym okresie pozwana dokonywała również spłat zobowiązania.

(**dowód:** wyciągi z rachunku karty kredytowej za okres od 21.04.1999 r. – 20.01.2013 r. k. 46-210)

Powyższy stan faktyczny znajdował pełne oparcie w powołanych powyżej dokumentach przedstawionych przez stronę powodową. Ich autentyczność nie była przedmiotem sporu stron, nie budziła również wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Kodeks cywilny stanowi ogólną zasadę, w myśl której ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Każdy fakt sporny powinien być udowodniony, jeżeli ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zgodnie, zaś z dyspozycją art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą się skutki prawne. Zatem przede wszystkim strony powinny wskazać Sądowi środki dowodowe zmierzające do wykazania prawdziwości ich twierdzeń, a ocena przydatności wskazanego przez strony dowodu należy już do Sądu. Rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (wyrok SN z dnia 17.12.1997 r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Ewentualne zatem ujemne skutki nie przedstawienia dowodu obciążają stronę, która nie dopełniła ciężącego na niej obowiązku.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że stronie powodowej, z uwagi na istnienie po stronie pozwanej zadłużenia, przysługuje roszczenie o zapłatę kwoty dochodzonej w pozwie. W świetle dowodów przedstawionych przez powoda fakt ten nie budził wątpliwości Sądu. Przede wszystkim powód załączył wskazany w pozwie wniosek o wydanie karty kredytowej z dnia 31 marca 1999 roku podpisany przez pozwaną oraz szereg wyciągów z rachunku karty kredytowej, z których jednoznacznie wynika, iż pozwana G. P. regularnie z karty kredytowej korzystała. Rachunki te również szczegółowo wykazują w jaki sposób powstało zadłużenie na przestrzeni lat, od 21 kwietnia 1999 r. do 20 stycznia 2013 r. Należy przy tym wskazać, iż pozwana co prawda dokonywała wpłat na konto karty kredytowej, jednakże nie w kwotach, które całkowicie spłacałyby zadłużenie.

Tutejszy Sąd w pełni podziela i przyjmuje jako własny pogląd Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu wyrażony w wyroku z dnia 18 stycznia 2012 roku w sprawie I ACa 1320/11 (lex 1108777), iż jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał. Należy wskazać, że powód przejawiał należyłą inicjatywę dowodową w przedmiotowej sprawie.

To na pozwanej spoczywał ciężar wykazania, iż dokonywała wpłat zgodnie z żądaniem powoda oraz spłacała zaległość. Pozwana zaś nie wskazała żadnych dowodów mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Samo zakwestionowanie faktu istnienia wierzytelności wobec powoda oraz jego twierdzeń jest niewystarczające.

Podkreślić należy bowiem, że pozwana podpisała wniosek o wydanie karty kredytowej, następnie po jej otrzymaniu posługiwała się nią przez szereg lat i dokonywała spłat na rzecz banku. Takie zachowanie po stronie pozwanej jednoznacznie wskazuje na wolę zawarcia umowy o kartę kredytową. Przepis art. 60 kc jednoznacznie wskazuje, że wola osoby dokonującej czynności prawnej, co do zasady, może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny. Dlatego też nie sposób było przyjąć twierdzeń pozwanej o braku między stronami umowy o kartę kredytową.

Karta kredytowa jest elektronicznym instrumentem płatniczym umożliwiającym jej posiadaczowi dokonywanie zapłaty bezgotówkowej bez konieczności posiadania w danej chwili odpowiednich środków na koncie bankowym. Na podstawie umowy z bankiem zostaje określony limit pożyczki pieniężnej, jaki może zaciągnąć konkretny klient, oraz warunki jego spłaty. W szczególności cechą charakterystyczną kart kredytowych jest to, że spłata należności w pełnej wysokości za cały ostatni cykl rozliczeniowy, powoduje że bank de facto nie pobiera odsetek za udzieloną w ten sposób pożyczkę. Odsetki te pobierane są (często przy tym o stosunkowo dużej stopie) w sytuacji braku spłaty pełnej wysokości

należności za ostatni cykl rozliczeniowy. Ta ostatnia sytuacja miała miejsce po stronie pozwanej. Jednocześnie za sprzeczną z logiką i doświadczeniem życiowym (a przez to niewiarygodną) należy uznać wersję pozwanej, że przez kilka lat posługiwania się kartą kredytową i spłacania wynikłych z tego należności nie była zawarta umowa z bankiem oraz że pozwana nie знаła jej warunków.

Co do twierdzeń pozwanej o nieudowodnieniu roszczenia co do wysokości, wskazać należy, że dokonywała ona spłat na rzecz strony powodowej jeszcze prawie 2 lata po wypowiedzeniu przez bank umowy o kartę kredytową (k. 181-204). Zachowanie to stanowiło zatem uznanie długu. G. P. swym zachowaniem (art. 60 kc) wskazała bowiem, że akceptuje roszczenia kierowane pod jej adresem przez bank. Pozwana nie przedstawiła przy tym żadnych okoliczności wskazujących, że uchyliła się od skutków uznania długu albo że uznanie to było nieskuteczne. W tej sytuacji to na stronie pozwanej spoczywał ciężar wykazania, że strona powodowa wyliczała dochodzone w sprawie należności w sposób odbiegający od zasad ustalenia wysokości wcześniej uznanego przez G. P. długu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał za udowodnione twierdzenia powoda, dotyczące zarówno podstawy dochodzonego roszczenia, jak i jego wysokości.

Dlatego też, Sąd orzekł jak w pkt I sentencji i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3330,91 złotych wraz z odsetkami umownymi. O żądaniu odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Odsetki umowne zostały naliczane zgodnie z żądaniem powoda. Powód wnosił o zasądzenie odsetek umownych w wysokości w wysokości 20% w stosunku rocznym, jednakże nie więcej niż czterokrotność stopy lombardowej NBP od dnia 19 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty, tj. od dnia następnego po dniu wypowiedzenia umowy przez Bank (...) S.A. z siedzibą w W..

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II wyroku, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i zasądził od pozwanej na rzecz powoda, który wygrał proces w całości, kwotę 659 zł. Na kwotę tą złożyła się opłata sądowa w wysokości 42 zł, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, zgodnie z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.).

Mając na względzie powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji.